

မြိုင်သွန်
စာပေ

ရွှန်းရေမီး

အကွက် ရွှေကြသူများ

အခန်း(၁)

ည ...။

အေးချမ်းစွာ မှောင်နေသည်။ မနေ့ကနှင့် ဆန့်ကျင်စွာ ပုံမှန်အတိုင်း
တိတ်ဆိတ်သွားသည်။

မနေ့ကလား ...။

ပုံမှန်မဟုတ်တဲ့ ညပေါ့။ ဆူညံစွာ စည်ကားခြင်းတွေနဲ့ပေါ့။
ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ မနေ့ည က နယူးရီးယားည ဖြစ်နေလို့လေ။ နှစ်သစ်ကို
ကြိုဆိုတဲ့ည ဖြစ်နေလို့ပေါ့။

ညသန်းခေါင်မှာ အုန်းအုန်းကျွတ်ကျွတ် ဆူညံကြဲတဲ့ညပေါ့။
တစ်နည်းပြောရရင် အစားအသောက်တွေ အဆိုအကတွေနဲ့ ဆူညံကြဲတဲ့ည။
တချို့ကျတော့လည်း ဘာမှတောင် မသိလိုက်ပဲ အိပ်ပျော်သွားသူတွေလည်း ရှိပေါ့။

ဒီညတော့ ပုံမှန်ဖြစ်သွားတာပဲ။ မနေ့က သောင်းကျန်းခဲ့တာတွေ
မနေ့ကပဲ ကျန်ခဲ့ပါပြီလေ။

တကယ်တော့ နှစ်ကူးတဲ့ စက္ကန့်မှာ မဟုတ်ပါဘူးလေ။ စက္ကန့်တိုင်းက
အသစ်တွေချည်းပါပဲ။ စက္ကန့်ဆိုတာ ဘယ်တော့မှလဲ နောက်ပြန်မလှည့်တတ်ဘူး။
အမှန်တရားဆိုတာလည်း ဘယ်တော့မှ နောက်ပြန်မလှည့်တတ်ပါဘူး။

မြန်းခနဲ မီးပျက်သွားသည်။

“ဟာ ”

“ဟင် ”

မီးပျက်ပြီးပြီးချင်း ...

ဘယ်သူ့ကိုခိုင်းတာမှန်း မသိ။ အမေ့သံ ထွက်လာသည်။ အိမ်မှာ
အဖေရယ်၊ အမေရယ်၊ ချစ်ဦးကိုရယ် သုံးယောက်ပဲရှိတာလေ။

“ ချီး ... ဖောက် ”

“ အမယ်လေး ”

“ ဟဲ့ ”

“ ဖောင်း ... ဖောင်း ... ဖောင်း ”

အိမ်ထဲမှာ မီးရှူးမီးပန်းတွေ တဖောင်းဖောင်း ပေါက်နေသည်။

“ ချစ်ဦးကို ... ချစ်ဦးကို ”

မေမေ့အသံကြီး ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာသည်။ ချစ်ဦးကိုတို့က
နောက်ဖေးတံခါး ပေါက်ကနေ လစ်သွားပြီ။

“ ကိုမြင့်ကို ... ရှင့်သားရော ”

“ မသိဘူး၊ ငါလည်း ဒီမှာ အင်ဗာတာ ထွန်းကြည့်နေတာ မရလို့ ”

“ ဘယ်ရမလဲ၊ ဘေးအိမ်တွေ မီးမပျက်ဘဲ ကျုပ်တို့တစ်အိမ်ပဲပျက်တာ။
ရှင့်သား မိန်းချ သွားသလား။ ဖျူးစ်တွေ ဖြုတ်သွားလား၊ တစ်ခုခု လုပ်သွားရောပေါ့ ”

“ ဓာတ်မီးရော ”

“ ကျုပ်လက်ထဲမှာ အားမရှိလို့ ”

“ ဒါဆိုလည်း ဖယောင်းတိုင်ထွန်း ”

“ ဖယောင်းတိုင် ကုန်နေတယ်၊ မီးအိမ်လည်း အားမသွင်းရသေးဘူး။
ရှင်လည်း မှောင်ထဲ ရမ်းသမ်းလုပ်မနေနဲ့၊ ဓာတ်လိုက်နေမယ် ”

“ ဖုန်းယူလိုက်။ ဖုန်းမီးနဲ့ လုပ်မယ်။ ခွေးမသားလေး လာပစေဦး ”

“ တော် ဘယ်လိုဆဲနေတာလဲ။ တောင့်ဘာသာတောင့်သားဆဲ။ ကျုပ်ကို
မထိခိုက်စေနဲ့။ ဟင်း ... သင်းတော့ လာပစေဦး ”

“ မင်း,သားကွာ ”

“ ရှင့်သား ... ရှင့်သား ”

“ သားတစ်ယောက် ရှိပါတယ် အေးဆေးကို မနေရဘူး၊ အပြင်မှာ
သူများကို ဒုက္ခပေးရင် ပေး၊ မဟုတ်ရင် အိမ်က မိဘတွေကို ဒုက္ခပေး။
ဘယ်လိုနက္ခတ်နဲ့ မွေးလာမှန်းကို မသိဘူး ”

အစအနောက်သန်သော သားဖြစ်သူကို စိတ်ပျက်နေကြသည်။ ခုလည်း
မိန်းချကာ မီး မှောင်အောင်လုပ်ပြီး မီးရှူးမီးပန်းတွေဖောက်ကာ မိဘတွေကို စတာ။

ဦးမြင့်ကိုက ဒေါ်မေသန်းကို ရေခပ်တိုက်သည်။

“ ရော့ ... ရေသောက်ကြည့်ဦး ”

“ တောင့်သားနဲ့ ကြာရင် ကျုပ်နှလုံးရောဂါရမယ် ”

“ မင်း,သားကို ငါလည်း ဘယ်လိုလုပ်ရမှန်းတောင် မသိတော့ပါဘူးကွာ

”

ဦးမြင့်ကိုနဲ့ ဒေါ်မေသန်းတို့ တောင့်သား မင်းသားနဲ့ သားဖြစ်သူကို
မေတ္တာထားနေကြပါ သည်။

မနက်ကလည်း ဟိုဘက်ခြံကို တောင်းပန်ရပြီးပြီ။ မနေ့ညက သူတို့ခြံထဲ
ဖြောက်အိုးတွေ ပစ်ဖောက်သွားလို့တဲ့။

ကျီစားသန်က ရန်များ၏ တဲ့။ သားက ငယ်ငယ်လေးတည်းက
ပျော်ပျော်နေကာ သူတစ်ဖက် သားကို စနောက်တတ်တာ အကျင့်ဖြစ်နေသည်။
စ,စရာလူ ရှာမရရင် မိဘကို ပြန်စသည်။ မွေး ချင်းမရှိတော့ အပေါင်းအသင်းလည်း
ခင်သည်။ စတတ် နောက်တတ်တာကလွဲရင် စိတ်ရင်းလေး တော့ ကောင်းပါ၏ ။

“ မင်းနာမည် ”

“ ကုဋေရှင်ပါ ”

“ ဒီမှာ မှတ်ပုံတင်ထဲမှာက မသိန်းရှင် ဆိုပါလား ”

“ အဲဒါက မှတ်ပုံတင်ထဲက နာမည်လေ။ ကုဋေရှင်ဆိုတာက တကယ့်
နာမည်ရှင် ”

“ ဘွဲ့လက်မှတ်တွေမှာလည်း မသိန်းရှင်ပဲလေ ”

“ ဟုတ်ပါတယ်။ ကုဋေရှင် ဆိုတာက နောက်မှပြောင်းထားတဲ့
နာမည်ရှင် ”

“ ကောင်းပြီလေ၊ မင်းကို အလုပ်ခန့်မခန့် အကြောင်းပြန်လိုက်မယ်၊
ဟုတ်ပြီနော်။ နောက် တစ်ယောက် ဝင်မယ် ”

ကုဋေရှင် ထထွက်လာလိုက်သည်။

“ ဟွန်း ... ကုဋေရှင်ဆို ကုဋေရှင်ပေါ့။ အမေတို့ကလည်းလေ။
ဘာလို့များ ငါ့ကို ဒီနာမည် တုံးတုံးကြီး ပေးသွားပါလိမ့်။ မသိန်းရှင်တဲ့။

အောက်လိုက်တာ။ ဟင်း ...။ ကုဋေရှင်ပါဆိုတာကို သတင်းစာထဲကို
ထည့်ကြော်ငြာထားလည်း လူတွေက မသိန်းရှင်ပဲ၊ ခေါ်ချင်ကြတယ်၊ ငါတော့
သေချင်တာပဲ ”

မသိန်းရှင် ခေါ် ကုဋေရှင် တစ်ယောက် ပွစိ ပွစိရွက်ကာ
အင်တာဗျူးသည့် ရုံးခန်းထဲမှ ပြန် ထွက်လာခဲ့သည်။

သူမနာမည် မသိန်းရှင် ဆိုတာကြီးအောက်လို့၊ တုံးလို့ဆိုပြီး
သူမဘာသာပဲ နာမည်ပြောင်း ထားတာပါ။ ကုဋေရှင်လို့။ သတင်းစာထဲ
ထည့်ကြော်ငြာထားသလို အသိတွေကိုလည်း နာမည် ပြောင်းပွဲလုပ်ကာ
ကျွေးမွေးပြုစုပြီးပြီ။ စားတုန်းကသာ သွားအဖြဲသားနဲ့ စာသွားကြတာ။ နာမည်ကို
တော့ ပြောင်းမခေါ်ကြ။

သူမအဖေကတော့ သူမကို ဆူသည်။

“ နာမည်ဆိုတာ ပညတ်ပါ သမီး။ ဒါပေမဲ့ ပညတ်သွားရာ ဓာသက်ပါ
ဆိုသလို နေနဲ့ နက္ခတ်တွေနဲ့ အကောင်းဆုံး တွက်ချက်ပေးရတာ သမီးရဲ့။
အသံအနိမ့်အမြင့် အတက်အကျ ဆို တာတွေလည်း ရှိသေးတာ။

သမီးငယ်ငယ်က တခြားနာမည်တွေ ပေးဖူးတယ်။ ဒါပေမဲ့
နာမည်မှားတော့ သမီး ခဏ ခဏ နေမကောင်းဖြစ် ချူချာလွန်းလို့ ဗေဒင်ဆရာနဲ့
သေချာတွက်၊ ပုဏ္ဏားတွေနဲ့ ဇာတာတွေသေ ချာဖွဲ့ပြီး ဒီနာမည်ကိုပေးလိုက်မှ ငါ့သမီး
ကျန်းမာလာတာ။ မသိန်းရှင် ဆိုတဲ့နာမည်က သမီးနဲ့ အ လိုက်ဖက်ဆုံးပါပဲကွယ် ”

“ အို ... မရဘူး။ သမီး ဒီနာမည်ကြီး မကြိုက်ဘူး။ တုံးလွန်းလို့။
သမီးကတော့ ကုဋေရှင်ပဲ ”

သူကိုယ်သူမလည်း ကုဋေကလေး ကုဋေကလေးဟု ထည့်သုံးကာ
နာမည်ကို အတင်း ပြောင်းတော့သည်။

မသိန်းရှင်ဟာ မွေးရာပါဗီဇကိုက ကြွားဝါတတ်တဲ့ ဗီဇကလေး ပါလာသည်။

တစ်ခုခုကို ကြွားလို့မဆုံးတော့။ ထို့ကြောင့် သူမ အကြောင်းသိသူ တချို့က ကြွားစိန်မဟု ကွယ်ရာမှာ ခေါ်လေ့ရှိကြသည်။

ဘယ်လောက်ထိများ ကြွားသလဲဆိုရင် ...

“ ဟဲ့ ... ငါ့အဖေက အရမ်းစွဲတာဟဲ့ သိလား ”

“ ဘာလို့လဲ ”

“ ဒီလမ်းထဲက အပျိုကြီးတွေက ငါ့အဖေကားပဲ ကပ်စီးကြတာလေ ”

“ နင်ကလည်း၊ သူတို့က တစ်လမ်းတည်းသားချင်း ဓာတ်သိတွေမို့လို့ နင့်အဖေရုံးကားကို လိုက်စီးတာပါဟဲ့ ”

သူမ ပြောတာတွေကို ပြန်ကြားတဲ့ အပျိုကြီးတွေမှာ ဆတ်ဆတ်ခါ နာကုန်ကြကာ သူမအဖေ ရုံးကားကို လိုက်မစီးကြတော့။ ကြွားစိန်မတို့က အဲလို။

“ အမေ ”

“ ဘာလဲ ... ချစ်ဦးကိုနော် ... ငါ ခေါင်းကိုက်နေတယ်နော်။
အေးဆေးနေ ”

“ အမေကလည်း အကောင်းပြောမလို့ပါဗျ ”

“အဲလို ပြောလေ၊ ပိုကြောက်လေပဲ ”

“အမေကလည်း၊ သား တကယ်အရေးကြီးတာ ပြောမလို့ ”

“ကဲ ... ဘာလဲပြော။ မဟုတ်တာ ပြောလို့ကတော့ နင် သေမယ်မှတ် ”

“အမေကလည်းဗျာ၊ တကယ်ပြောမှာပါ။ ဟိုဘက်ခြံက

ဒေါ်တရုတ်မလေ အမေ မရှိတုန်း ဆန်သုံးပြည် လာချေးသွားတာ။

ပြန်လာမဆပ်သေးဘူး။ သား သွားတောင်းလိုက်ရင် ကောင်းမလား မသိဘူး ”

“ဟုတ်ရော ဟုတ်ရဲ့လား ချစ်ဦးကိုရယ် ”

“တကယ်ပါ အမေရဲ့။ အဲဒီ ဒေါ်တရုတ်မကြီးက ချေးတုန်းကချေးပြီးမှ

မသိချင်ယောင် ဆောင်နေတယ်၊ သားကလည်း တောင်းရမှာ အားနာလို့ ”

ဒေါ်မေသန်းမှာ ဆန်သုံးပြည်ကိုလည်း နှမြော။

သွားတောင်းဖို့ကျတော့လည်း ချစ်ဦးကိုက မဟုတ်ဘဲ ချောက်ချတာမျိုး

ဖြစ်နေမှာစိုး၍ စိတ်ထဲမှာ ဝေခွဲမရ။ မတင်မကျ ဖြစ်နေသည်။

“ချစ်ဦးကို ဒီကိစ္စ နောက်စရာ မဟုတ်ဘူးနော်။ အိမ်က ဆန်က

ပေါ်ဆန်းအကောင်းဆုံး ကို ဝယ်ထားတာ။ ဆန်ဈေးက နည်းတာမဟုတ်ဘူး ”

“တကယ်ပါဆို အမေကလည်း ”

“မတရုတ်မတို့က ဆန်ကို အိတ်လုံးဆွဲဝယ်စားတာပါ။ တစ်ခါမှလည်း

ချေးဖူး ငှားဖူးတာ မ ဟုတ် ”

“ဪ ... အမေကလည်း အဲဒီ နေ့က ဆန်မှာထားတာ ညနေမှ

ရမှာမို့လို့ ညနေပြန်ဆပ် မယ်လို့တောင် သေချာပြောသွားသေးတာ ”

“ဟဲ့ ... ညနေ ပြန်ဆပ်မှာကို သုံးပြည်တောင် ချေးမလား။

သူတို့မှာရှိတာမှ မိသားစုလေး ယောက်။ တစ်ရက်ထဲ သုံးပြည်ကုန်မလား၊

ပြောရင်းနဲ့ ပေါ်လာပြီ။ ချစ်ဦးကို ... အမေ ခေါင်းကိုက် နေတယ်လို့ ပြောတာတောင်

နင်မအေကို စဖြစ်အောင် စသေးတယ်နော် ”

“ ဟဲ ဟဲ ... ပျင်းလို့ပါ မေမေရယ်။ အမေ ခေါင်းကိုက်ရင် သားနှိပ်ပေးမယ်လေ ”

“ အေး ... ဇက်ကြာလေးပါ ဆွဲပေးစမ်း သားရယ် ”

ချစ်ဦးကို အမေ့ကို သေသေချာချာ နှိပ်ပေးနေသည်။
နားထင်ကြောတွေတောင် ထောင်နေ သည်။ အမေ ခေါင်းတော်တော်ကိုက်နေတယ် ထင်တယ်။

“ အမေ ခေါင်းတော်တော်ကိုက်နေလား ”

“ အေး ”

“ သား ဆေးသွားဝယ်ပေးရမလား ”

“ မျက်လုံးကြောင့် ထင်ပါတယ် သားရယ်။ ခုတလော မျက်လုံးတွေ ဝေဝါးဝါးနဲ့ ကြည့်မ ကောင်းဘူး ”

“ ဒါဆို မျက်စိသွားစမ်းသပ်ကြည့်ပါလား အမေ ”

“ ခုတလော ပိုက်ဆံပါးနေတယ် သားရဲ့။ လကုန်လို့ လစာထုတ်ပြီးမှပဲ သွားစစ်ကြည့်ပါ မယ် ”

အမေ့ကို နှိပ်ပေးပြီး လက်ဖက်ရည်ဖိုး တောင်းမယ့်အစီအစဉ်ကို တိတ်တဆိတ် ရုပ်သိမ်း လိုက်ရသည်။

သူလည်း အဝေးသင်တက်ရင်း ရပ်ကွက်ထဲ လည်ရာပြန်စား မုန့်ဖိုးတောင်း လုပ်နေတာ ကြာပြီ။

အလုပ်တစ်ခုခု လုပ်ဦးမှပါ။ အဖေနဲ့အမေရဲ့ အစိုးရ ဝန်ထမ်းလစာလေးတွေနဲ့ ရပ်တည်နေ ရတာ သိပ်တော့မချောင်။

တစ်ခုပဲ။ ဖေဖေက ဆန်ကိုတော့ ကောင်းကောင်းကြိုက်သည်။

ဟင်းမကောင်းရင် ငါးပိရည် ပဲဖြစ်ဖြစ် စားသည်။ ထမင်းကတော့ ပေါ်ဆန်းမွှေးမွှေးလေးမှ ကြိုက်သည်မို့ လကုန်တာနဲ့ ဆန်ကို အရ ဝယ်ရသည်။

“သား ဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲ။ ဘယ်သူ့ကို ဘာတွေ ဒုက္ခပေးဦးမလို့လဲ သားရယ် ”

“ မဟုတ်ပါဘူး မေမေရဲ့။ ဘာမှ မစဉ်းစားပါဘူး။ အမေ သက်သာလား ”

“ အေး ... အေး ... အမေ့ကို ကွမ်းယာဆိုင်က ကွမ်းရွက်ကလေး တစ်ရာဖိုးလောက် သွား ဝယ်ပေးစမ်း သားရယ် ”

“ ဘာလုပ်မလို့လဲ အမေ ”

“ အမေ မျက်လုံးကို ကပ်ချင်လို့။ ကွမ်းရွက်ကလေး ပြုတ်ပြီးကပ်ရင် အပူထွက်တယ်တဲ့ ”

“ ဟုတ်ကဲ့ ... အမေ၊ သား သွားဝယ်လိုက်ဦးမယ် ”

သူတို့မိသားစုမှာ အပိုသုံးစရာရယ်လို့ သိပ်မရှိပါ။ ကျန်းမာရေးအတွက် ငွေကုန်ကြေးကျများ တဲ့လဆို အမေနဲ့အပေါင်ဆိုင် မိတ်ဆက်ရတာ လည်း သူ ငယ်ငယ်လေးတည်းကဆိုတော့ ရိုးနေပြီ လေ။

ဒါပေမဲ့ အခုတော့ သူ့စိတ်ထဲကို ပိုက်ဆံဆိုတဲ့ အရာက ခလုတ်လာတိုက်နေပါပြီ။ သူ အ လုပ် လုပ်သင့်နေပြီ။ ပိုက်ဆံရှာသင့်နေပြီပဲ။

လောလောဆယ် အမေ့မျက်လုံးကို ဆေးခန်းသွားပြပေးချင်လိုက်တာ။

အမေ့ကို ကွမ်းရွက်ဝယ်ပေးပြီး အပြင်ပြန်ထွက်လာလိုက်သည်။

သူ တစ်ခုခု လုပ်ချင်တယ်။ ဘာလုပ်ရင် ကောင်းမလဲ။

လက်ဖက်ရည်သောက်စရာ ပိုက်ဆံမပါ၍ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်လည်း

ဝင်မထိုင်ချင်သဖြင့် လမ်းထိပ်က ဆိုက်ကားဂိတ်မှာ ထိုင်ငေါင်နေမိသည်။

ဆိုက်ကားသမားတွေကတော့ လက်တောက်ခုံနဲ့
ဇယ်တောက်နေကြသည်။

“ ချစ်ဦးကို ငြိမ်နေပါလားကွ ”

“ ဟုတ်တယ်ဗျာ။ ကျွန်တော် အလုပ်လုပ်ချင်လို့။ အလုပ်ရှာဖို့
စဉ်းစားနေတာ ”

“ အံမယ် ... ထူးထူးဆန်းဆန်းပါလားဟ ”

“ ဟုတ်တယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော် အလုပ်လုပ်ချင်တယ် ”

“ ဟ ... အလုပ်က ထိုင်ရာမထတော့ မရဘူးဟ၊ အလုပ်လိုချင် လိုက်ရှာ။
ထိုင်စဉ်းစားနေ လို့တော့ ငုတ်တုတ်မေ့သွားမယ် ”

*

အခန်း(၂)

ကုဋေရှင် ခေါ် မသိန်းရှင်တစ်ယောက် အလုပ်ရသွားပါပြီ။
သာမန်ဘွဲ့လက်မှတ်ကလေးက လွဲရင် တခြားဘာလက်မှတ်မှ မရှိ။
ဘာစကားပြောမှလဲ မတတ်တဲ့ မသိန်းရှင် တစ်ယောက် အလုပ်
အကောင်းစားကြီးတွေကို လိုက်လျှောက်ကြည့်သော်လည်း မရဘဲ
သာမန်ရပ်ကွက်စတိုးဆိုင်လေး မှာပဲ အရောင်းစာရေးလုပ်လိုက်ရသည်။

အလုပ်ကောင်းကောင်း မရခင် ရရာအလုပ်နဲ့ ဘဝကို
ခဏတံတားထိုးထားရသည်လေ။ အ လုပ်က မလုပ်လို့ မရတော့ဘူးလေ။
မသိန်းရှင်တို့မိသားစု စီးပွားပျက်နေသည်။ အဖေ ပဲတွေရင်း လိုက်တာ
ရှိသမျှပြောင်တဲ့အပြင် အကြွေးတွေပါ ထပ်တင်နေလို့ အိမ်နဲ့ခြံပါရောင်းပြီး
တိုက်ခန်း ကျဉ်းလေး ပြန်ငှားနေရတာ ။

မသိန်းရှင်က သမီးအကြီးဆုံး။ အောက်မှာ မောင်လေးနှစ်ယောက်
ရှိသေးသည်။ ဒီတော့ မသိန်းရှင် တစ်ယောက် အလုပ်မဖြစ်မနေ လိုနေပြီလေ။
မောင်လေးနှစ်ယောက်က ကျောင်းသား တွေဆိုတော့ မသိန်းရှင် သူတို့ကို ငဲ့ရမည်။

ဒါပေမဲ့ အထည်ကြီးပျက်ဘဝက နေရထိုင်ရတာ ခိုးလိုးခုလု နိုင်လှသည်။
နဂိုကတည်းက ကြွားဝါတတ်တော့ ပိုဆိုးသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်အဟောင်းက
ပြောင်းလာပြီး နာမည်ပါ ပြောင်းပစ် ခဲ့သည်။ ပတ်ဝန်းကျင်အဟောင်းက
လူတွေနဲ့လည်း မတွေ့ချင်ပါ။

“ ကုဋေရှင်ရေ .. စတော့တွေ သေချာစစ်နော်။ ကိုယ် တာဝန်ယူထားတဲ့

ကောင်တာမှာ ပစ္စည်းပျောက်လို့ကတော့ လျော်ရပြီသာမှတ် ”

“ လျော်ရမယ် ”

“ အေးပေါ့ ... လျော်ရတယ် ”

“ ဒုက္ခပါပဲ၊ ပျောက်ရော ပျောက်တတ်လားဟင် ”

“ ပျောက်တာပေါ့။ မလျော်ရတဲ့လကို မရှိဘူး။ နည်းနည်းနဲ့ များများပဲ ကွာတယ် ”

“ ဒုက္ခပါပဲ ”

လျော်ရမှာကြောက်၍ သေချာကြည့်နေရသည်။ လကုန်ရင် လစာအပြည့် ရချင်သည်။ လစာလျော့လို့ မဖြစ်။

ဒါပေမဲ့ လကုန်တော့လည်း လျော်ရတာ ပါပဲ။ အလုပ်သစ်ရှာဖို့လည်း ပိတ်ရက်က တစ်ပတ် မှ နေ့တစ်ဝက်ပဲ ရတာ မို့ မဖြစ်နိုင်။ ဒီတော့ ကုဋေရှင် တစ်ယောက် အလုပ်ထွက်လိုက်သည်။

သတင်းစာ၊ ဂျာနယ်တွေထဲက အလုပ်ခေါ်တဲ့ ကြော်ငြာတွေကို ကြည့်လိုက်ရင် ဆယ်တန်း အောင် မပြောနဲ့ ဘွဲ့ရတွေတောင် ရိုးရိုးဘွဲ့ရတွေအတွက် အလုပ်ရှားပါးနေတဲ့ အခြေအနေ ဖြစ်နေ သည်။

ကြော်ငြာတစ်ခုမှာများ စားသောက်ဆိုင်မှာ စားပွဲထိုး ခေါ်တာ ဘွဲ့ရမှတဲ့။ ပန်းကန်ဆေး၊ သန့်ရှင်းရေးခေါ်တာ ဆယ်တန်းအောင်မှတဲ့။ ရင်နာစရာ။

တကယ်တမ်း လိုက်ရှာကြည့်တော့ အလုပ်တော်တော်ရှားမှန်း သိလိုက်ရသည်။

ချစ်ဦးကိုတစ်ယောက် လောကမှာ ရှိရှိသမျှကို ပျော်စရာလို့သာ မြင်ခဲ့တာ။ အခု အလုပ်ရှာ ရခက်လို့ စိတ်ဓာတ် ကျလာသည်။

တစ်နေ့ တစ်နေ့ ဆိုက်ကားဂိတ်မှာပဲ သွားထိုင်ကာ ဂူငိုင်းနေမိသည်။

“ ကောင်လေး ... မင်း အလုပ်ရှာနေတာ မရသေးဘူးလား ”

“ ထီးဖြူပြီး ဖိနပ်ပါးတာတောင် ရပဲ့မလား မသိဘူးဗျာ ”

“ မင်းက ဆယ်တန်းအောင် ဝေးသင်ကျောင်းသား၊

မင်းမိဘတွေကလည်း အစိုးရဝန်ထမ်း တွေဆိုတော့ မင်း အနေအထားက ဆန်ကောစက ဖြစ်နေတာကိုးကွ။

ငါ့အံ့နာဆီမှာ နင်းမယ့်သူ မရှိလို့ ပိုနေတဲ့ ဆိုက်ကားတွေ ရှိသဗျာ။

ဒါပေမဲ့ အဲဒီ အလုပ်မျိုး ကကျတော့ မင်းအနေအထားနဲ့ လုပ်ချင်မှာ မဟုတ်ပြန်ဘူး။ သတင်းစာပို့တဲ့ အလုပ်ဆိုလည်း ဂုဏ်ငယ်တယ်လို့ ထင်မှာပဲ။

တကယ်တော့ ဟကောင်ရေ။ ရေခဲရေရောင်းတဲ့ကောင်က

ဘွဲ့ရပညာတတ်တွေရဲ့ လစာ ထက် ပိုဝင်ငွေကောင်းသဗျာ။ မင်းက

အလုပ်လိုက်ရှာနေတာ မဟုတ်ဘူး။ ဂုဏ်ကိုလိုက်ရှာနေ တာ။

အလုပ်တွေများပေါ့လို့။ ဟေ ဟေး။ မင်းရှာတဲ့ ဂုဏ်သရေရှိ အလုပ်ထက်တောင် ဝင်ငွေ ကောင်းသေး”

“ ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ။ ဒါနဲ့ ဦးလေး ဆိုက်ကားနင်းတာ

ဘယ်လောက်ရ လဲ”

“ အံ့နာခန့် ကွမ်းဖိုး ဆေးဖိုး နုတ်ပြီးရင် ငါ့အတွက် ခုနစ်ထောင်နဲ့

တစ်သောင်းကြားတော့ ကိုက်တယ်ကွ။ နေ့စဉ် ထွက်နင်းနိုင်ရင် တစ်လကို

နှစ်သိန်းနဲ့ သုံးသိန်းကြားတော့ အသာလေး မောင်ရေ။

မောင်တို့ ဘွဲ့ရတွေ လစာကိုမီသဗျာ။ တစ်ခုတော့ ရှိတာပေါ့လေ။ ကျုပ်တို့ကတော့ လူပင် ပန်းတာပေါ့။ ခွန်အားစိုက်ထုတ်ပြီး လုပ်ရတာ ကိုး။ ပညာဆိုတဲ့ အေးရိပ်မရှိတော့လည်း နေပူထဲ ရုန်းကန်ရတာ ပေါ့။

ကျုပ်တို့လို လူတွေအတွက်သာ အလုပ်မရှားတာ။ ပညာတွေသင်ထားတဲ့ ကိုယ့်လူတို့အတွက် တော်တော်အလုပ်ရှားနေတာပဲ။ လျှောင်တာတော့ မဟုတ်ဘူးကွာ။ တွေးကြည့်ရင် ရယ်စရာ ကောင်းလို့ပါ ”

“ ဟုတ်တယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော့်အဖြစ်က ဇော်ကန့်လန့်ပါ။ အမေတို့ကို ကိုယ်ရှာတဲ့ ဝင်ငွေ လေး ပြန်ပေးချင်လို့ အလုပ်ရှာနေကာမှ ရှားလိုက်တဲ့အလုပ် ”

“ အင်း ... မိဘကို ဦးထိပ်ထားတဲ့အတွက် မင်းအဆင်ပြေမှာပါကွာ။ ဒါနဲ့ မင်း ဒီနေ့ အလုပ် သွားမရှာဘူးလား ”

“ ဒီနေ့က တနင်္ဂနွေလေဗျာ။ အလုပ်ပိတ်ရက်ကြီးလေ ”

“ ဪ ... အေးပေါ့။ ငါတို့မှာတော့ ပိတ်ရက်မရှိဘူးကွာ။ လုပ်နိုင်ရင် ထလုပ်လိုက်တာနဲ့ မလုပ်နိုင်တဲ့ အချိန်ရပ်။ ငါတို့ ပိတ်ရက်က ငါတို့ဘာသာ ဖန်တီးမှရတာ ဟေ့ ဟေး ဟေး ”

ဆိုက်ကားသမားတွေ တဟားဟား လုပ်နေတာ သူတို့ သိပ်ပျော်နေလို့လား။

“ မောင်ချစ်ဦးကို ”

ချစ်ဦးကို အင်တာဗျူးခန်းထဲဝင်ဖို့ သွားရတာ ရင်တွေတောင် တုန်သည်။
ရှားရှားပါးပါး အင်တာဗျူး အခေါ်ခံရတာ မို့ ဒီအလုပ်ကလေးကို ရချင်ပါသည်။

သူတို့အလုပ်က လမ်းညွှန်စာအုပ်အတွက် ဒေတာကောက်ရမယ့်
အလုပ်ပါ။

ဆယ်တန်းအောင်တွေပါ ခေါ်တာမို့ သူ ရနိုင်သည်။ ဒီအလုပ်က
ပညာအရည်အချင်းထက် ရုပ်ရည်ကို အဓိကဦးစားပေး ခေါ်တာမို့ သူ ရနိုင်ပါသည်။

သူ့ကိုယ်သူ ရုပ်ရှိသည်ဟုတော့ ထင်မိသည်။ ခေါ်တာတောင်
အရပ်အမောင်း သတ်မှတ် ချက်နဲ့ အရပ်မြင့်တဲ့သူတွေပဲ ခေါ်သည်။
ကြော်ငြာဒေတာကောက်တာ အရပ်မြင့်ဖို့လို မလိုတော့ မ သိ။ ကုမ္ပဏီကို
အင်တာဗျူးလာဖို့ ရောက်လာသူအားလုံး အရပ်မြင့်မြင့်တွေချည်းပဲ။

ကုမ္ပဏီဝန်ထမ်းတွေ အားလုံးလည်း ဖြူဖြူမြင့်မြင့်
ရုပ်ရည်သန့်သန့်တွေချည်းပဲ။

“ လာ ... ထိုင် ”

မန်နေဂျာက သူ့ကိုစိုက်ကြည့်ကာ ...

“ ရန်ကုန်တစ်မြို့လုံး လိုင်းကားစီးပြီး သွားတတ်လား ”

“ သွားတတ်ပါတယ် ခင်ဗျား ”

စိတ်ထဲမှာတော့ ပါးစပ်ပါ ရွာရောက်ပါတယ်ဟု ပြန်ဖြေနေမိသည်။

“ တို့အလုပ်က စိတ်ရှည်ရမယ်နော်။ ပြီးတော့ လူပေါင်းစုံနဲ့
ဆက်ဆံရမယ်။ သူတို့ဆီက ဒေတာမပေးချင်တာတောင် ပေးချင်လာအောင်ပြောပြီး
တောင်းတတ်ရမယ်။ လူရော စိတ်ပါ ပင် ပန်းမယ်။ အပင်ပန်းခံနိုင်ပါ့မလား ”

“ ဟုတ်ကဲ့ ... ရပါတယ်ခင်ဗျ ”

“ ဘာလို့ ဒီအလုပ်ကို လာလျှောက်တာလဲ ”

“ ကျွန်တော့်မိဘတွေကို လုပ်ကျွေးချင်လို့ ကျွန်တော် အလုပ်တစ်ခု
မဖြစ်မနေ လိုချင်လို့ ပါ ”

“ ကောင်းပြီလေ။ ဒါဆိုရင် မင်း မနက်ဖြန်ကစပြီး အလုပ်ဆင်းလို့ရပြီ ”

“ ဗျာ ”

“ မင်းကို အစမ်းခန့်သုံးလ ခန့်လိုက်မယ်။ အဆင်ပြေရင်
အမြဲတမ်းဝန်ထမ်းအဖြစ် ခန့်မယ် ”

“ ဟုတ်ကဲ့ပါ။ ကျေးဇူးပါခင်ဗျာ ”

“ သွားလို့ရပြီ။ နောက်တစ်ယောက်ခေါ် ”

သူ ထွက်လာတော့ ...

“ ကုဋေရှင် ဝင်လို့ရပြီ ”

ဟု ခေါ်သံကြားလိုက်သည်။ နာမည်က လန်ထွက်နေတာမို့
ယောက်ျားလေးမျက်စိက အ ကြည့်တွေ အလိုလိုရွှေ့၏ ။

ပိန်ပိန်ရှည်ရှည် ဖြူဖြူပါးပါး ကောင်မလေးတစ်ယောက်။

နာမည်နဲ့တော့ သိပ်မလိုက်သလိုပဲ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အလုပ်တစ်ခုတော့ရပြီ။

အမေ့ဆီ ဖုန်းဆက်ကာ သူ အလုပ်ရကြောင်း လှမ်းပြောတော့
အမေလည်း ဝမ်းသာနေ သည်။

သူ အမေရီကန်ဗီးရှင်းရှေ့သွားကာ ပါဝါမျက်မှန် လှလှလေးတွေတောင်

သွားကြည့်ထား လိုက်သည်။ အမေ့ကို ဝယ်ပေးဖို့ပါ။

ကုဋေရှင် ဆိုသော ကောင်မလေးရော အလုပ်ရလားမသိ။ နာမည်နဲ့ တစ်စက်မှမလိုက်ကာ ကုဋေရှင် ဆိုသော နာမည်နဲ့လိုက်အောင် မနေလို့ကတော့ စချင်စရာကြီး ဖြစ်နေမှာ။ ထိုကောင်မ လေး အလုပ်ရပါစေဟု မဆီမဆိုင် ဆုတောင်းနေမိသေးသည်။

အစမ်းခန့်ဝန်ထမ်းတွေက သူတို့ယူနီဖောင်း မဝတ်ရသေးပါ။ အဆင်ပြေတာ ဝတ်လို့ရ သည်။ သူကတော့ အသပ်ရပ်ဆုံးဖြစ်အောင် သူတို့ယူနီဖောင်းဝတ်သလို စတစ်ကော်လာနှင့် ပုဆိုး အပြာပဲဝတ်၏ ။ မိန်းကလေးတွေက အကျအပြာနဲ့ ချိတ်ထဘီအပြာလေးတွေကို တစ်ပုံစံတည်း ဆင်တူဝတ်ရသည်။

ကုဋေရှင် ဆိုသော ကောင်မလေးက အချိုးမပြေစွာ ဘောင်းဘီနဲ့ တီရှပ်ဝတ်လာ၍ သူ မနေ နိုင်စွာ သွားသတိပေးရသေးသည်။

“ ကုဋေရှင် ... သူတို့ယူနီဖောင်းက ထဘီတွေလေ။ နင်ကလည်း ထဘီပဲ ဝတ်လာပေါ့ဟ။ တော်ကြာ မျက်စိစပါးမွေးစူးပြီး သုံးလပြည့်ရင် ဖြုတ်လိုက်ဦးမယ် ”

“ အေးနော် ... နင် သတိပေးမှပဲ သတိထားမိတော့တယ်၊ နောက်လည်း ငါ့ကို သတိပေးပါ ချစ်ဦးကိုရယ်နော် ”

“ ဟင်း ”

ဝန်ထမ်းဟောင်းတွေထဲမှာ ရွှေစင်ကြယ် ဆိုသော တစ်ယောက်ကတော့
အရမ်းချောကား စမတ်လည်းကျ စတိုင်လ်လည်း မိသည်။

သူတို့ရုံးက မိန်းကလေး တော်တော်များများ
ဆံပင်ဖားလျားချတတ်ကြသည်။ အတို အရှည် ပုံစံစုံနေသည်။ အဖြောင့်အကောက်
ဒီဇိုင်းစုံနေသည်။ ဒါပေမဲ့ မြန်မာဝတ်စုံ ရင်ဖုံးအကျဆုံး အလိုက် ဖက်ဆုံး
နောက်တွဲဆံထိုး ပုံပုံကလေးပါပဲ။

ရွှေစင်ကြယ်က ဆံချည်တစ်မျှင်မျှ ဖွာမထွက်အောင် ဆံပင်ကို
သပ်သပ်ရပ်ရပ်ကလေး နောက်တွဲထုံးဖွဲ့ကာ ကျောက်စီဆံထိုးလေး
ထိုးစိုက်ပန်ထားသည်။

မကျဉ်းမကျယ် နဖူးကလေးက အပြောင်သိမ်းထားပေမယ့် လှနေသည်။

ပုံသွင်းထားတဲ့ မျက်ခုံးတွေက အချိုးအစားကျနလွန်းကာ လှပနေသလို
မျက်လုံးမျက်ဖန်က လည်း ရွှန်းဖြာလှပနေသည်။ နှုတ်ခမ်းက ဖူးဖူးကလေး။

ရယ်လိုက်ရင် ညီညာစီတန်းနေတဲ့ သွားဖြူဖြူကလေးတွေကလည်း
အလှတစ်မျိုးပါပဲ။

ကမ္ဘာပေါ်မှာ သွားညီညာလှပမှုကို အလေးထားကြသည်။ ထို့ကြောင့်
ရွှေစင်ကြယ် အလှ က ကမ္ဘာ့အဆင့်မီ အလှဟုပင် ပြော၍ ရပါသည်။

ရွှေစင်ကြယ်ကို Miss ပြိုင်ပွဲတွေ ဝင်ပြိုင်ဖို့တောင်
ဝိုင်းတိုက်တွန်းကြသည်။ အရှက်အ ကြောက်ကြီးတဲ့ ရွှေစင်ကြယ်က ဘယ်ပြိုင်ပွဲမှ
မဝင်ချင်ပါတဲ့။

သူတို့ရုံးမှာတော့ ရွှေစင်ကြယ်က စတားပေါ့။ သူမဒေတာကောက်ရင်
မရတာ မရှိ။ သူဌေး ကလည်း သူမကို သဘောကျသည်။

သူမတို့ရုံးရဲ့ ကြော်ငြာတွေကိုတောင် ရွှေစင်ကြယ်နဲ့ပဲ ရိုက်သည်။

အခြေသတင်းကြီးသည့် ရွှေမင်းသမီးပေါ့လေ။

ချစ်ဦးကိုလည်း ရွှေစင်ကြယ်ကို သတိထားမိသွားပါသည်။ သူတို့ရုံးထဲက ပုရိသတော်တော် များများလည်း ရွှေစင်ကြယ်ကို ကျိတ်ပိုးတဲ့သူနဲ့ ပေါ်တင်လိုက်နေတဲ့သူနဲ့။

ဒါပေမဲ့ ခုချိန်ထိတော့ ရွှေစင်ကြယ်ထံမှ ချစ်ခြင်း အကယ်ဒမီကို တယ်သူမှ မဆွတ်ခူးသေး ပါ။ အားလုံးကို ငြင်းလည်းမငြင်းပါ။

စဉ်းစားပေမယ့် စောင့်နိုင်ရင်စောင့်။ မစောင့်နိုင်ရင်လည်း ရတယ်တဲ့။ သူမအပြောကတော့ ငြင်းရမှာ အားနာလို့ဆိုပဲ။ သူတို့သူဌေးကလည်း ရွှေစင်ကြယ်ကို ရာထူးမကြာခဏ တိုးပေးနေ သည်။

*

အခန်း(၃)

ကုဋေရှင်မှာ စနေနေ့ဆို စိတ်ညစ်ရ၏။ ရုံးသွားရမှာလည်း
ကြောက်သည်။

ဘာဖြစ်လို့လဲ။

တနင်္လာကနေ သောကြာထိက ရုံးကဆင်တဲ့ ယူနီဖောင်း ဝတ်ရသည်။

စနေနေ့ဆို ကြိုက်တာဝတ်လို့ရသည်။

လစာများတဲ့သူ၊ ဝတ်နိုင်တဲ့သူတွေကတော့ စနေနေ့ကို မျှော်ကြသည်။
စနေနေ့မှာ အလှပ ဆုံးဖြစ်အောင် အပြိုင်အဆိုင် ဝတ်ကြသည်။

ရွှေစင်ကြယ်က အဝတ်နိုင်ဆုံးပေါ့။ ကုဋေရှင်ကတော့ စိတ်ညစ်ရသည်။
ကုဋေရှင်မှာ အ ဝတ်အစား မဝယ်ဝတ်နိုင်ပါ။ အရင်ကရှိတဲ့ အဟောင်းတွေကလည်း
နွမ်းလာပြီလေ။

အရင်ကလား။ အရင်က ဝယ်ဝတ်နိုင်တာပေါ့။ ထည်ဆို ထည်လဲ
ပေါ်သမျှ ခါးပေါ်ရောက် ပြီးသားပဲ။ အခုတော့ အရင်က ရှိခဲ့တာလေးတွေပဲ ပြန်ကာ
လှန်ကာ ဝတ်နေရသည်။

အရင်က ကတ္တီပါဖိနပ်စီး ရွှေထီးဆောင်းခဲ့ရတာ လေ။ ခုတော့
သူ့ဖခင်က သူတို့ဌာနက ငွေ စာရင်းကိုင်။

ဌာနငွေတွေ အလွဲသုံးစားလုပ်လို့ဆိုပြီး တရားစွဲခံရသည်။

အမှုရင်ဆိုင်ရတာ နဲ့ ကုဋေရှင်တို့ ရှိသမျှလည်း ပြောင်တာပါပဲ။ အဖေလည်း ထောင်ကျနေသည်။ ဌာနပိုင်ငွေတွေနဲ့ ပဲတွေ ရင်းပစ် တာ။

အမေနဲ့ မောင်လေးနှစ်ယောက်ရဲ့ ကျောင်းစရိတ်ကို ကုဋေရှင်ကပဲ တာဝန်ယူရသည်။ အ မေကလည်း အဖေစိတ်နဲ့ အိပ်ရာထဲ လဲတော့၏ ။ အမေ့ခမျာ တစ်သက်လုံး မှီခိုအိမ်ရှင်မ လုပ်လာ တော့ ပိုက်ဆံမရှာတတ်တော့။

တော်သေးသည်။

ကုဋေရှင်က ဘွဲ့ရလိုက်လို့။ ကုဋေရှင်တို့ မောင်နှမတွေက အသက်ကွာတာမို့ သူမ ဘွဲ့ရ ချိန်မှာ မောင်အလတ်ကလေးက ဆယ်တန်း။ မောင်အငယ်လေးက မူလတန်းပဲရှိသေးသည်။

အိမ်ကလည်း ငှားနေရသည်။ ရှိစုမဲ့စု ကျန်သမျှ ရွှေစအနည်းငယ်လည်း အလုပ်မရခင်စပ် ကြားမှာ ပြောင်ပြီ။

ဒီတော့ အိမ်စရိတ်နဲ့ ကျောင်းသားနှစ်ယောက်စရိတ်အတွက် ကုမ္ပဏီအလုပ်ကို နေ့ဘက် လုပ်။ ညဘက်ဆို အသိစက်ချုပ်ဆိုင်က အကျွေးတွေယူကာ စီးကွင့်ထိုးကြည့်သေးသည်။ သိပ်မ ကိုက်၍ မူလတန်းကလေးတွေကို ဂိုက်လုပ်ပေးတဲ့ အလုပ် ပြောင်းလုပ်ကြည့်တော့ မဆိုးပါ။

အိမ်နားက ကလေးတွေကိုစုပြီး စာပြပေးတာမျိုး လုပ်ကြည့်တော့ အဆင်ပြေတာနဲ့ အိမ်စ ရိတ် ကာမိသွားသည်။

မောင်အလတ်က ဆယ်တန်းဆိုတော့ ကျူရှင်ထားပေးရသည်။ အငယ်ကောင်ကိုတော့ သူ မပဲ စာပြပေးရတာ ပေါ့။

အရင်က ကုဋေရှင်က ပိုက်ဆံရှိ သူဌေးသမီးတစ်ယောက်လို မာနတွေ မိုးထိမြင့်ခဲ့တာပေါ့။ အဖေပိုက်ဆံ ဘယ်လိုရသလဲ တစ်ချက်မှမမေး။ သုံးချင်တာသုံးနိုင်တာကိုပဲ ဘဝင်လေဟပ်ကာ တစ်ခုခုဝယ်ပြီးရင်

သူငယ်ချင်းတွေကို ကြွားရတာ အမော။

အခုအခြေအနေကတော့ အရင်ဘဝနဲ့ ပြောင်းပြန်ပဲ။

အရင်ကဆို ကိုယ့်မောင်တွေကို စာပြဖို့တောင် စိတ်မရှည်တဲ့ သူမ
ပိုက်ဆံအတွက် သူစိမ်း လေးတွေကိုတောင် စိတ်ရှည်လက်ရှည် စာပြတတ်နေပါပြီ။

ဒီလိုအနေအထားမျိုးမှာ အဝတ်အစား အသစ်ဝယ်ဖို့ဆိုတာ
ဘယ်လိုမှတောင် စိတ်မကူးရဲ ပါဘူးလေ။

“ ကုဋေရှင် ဒီစာရင်းက မှားနေတယ်။ သေချာလုပ်လေ။ စိတ်တွေ
ဘယ်ရောက်နေလဲ ”

ရွှေစင်ကြယ်က စာရင်းမှားတာကို ရိုးရိုးမပြောဘဲ ခပ်ပါးပါးလေး
ပုတ်ခတ်ပြီး ပြောပေမယ့် ကိုယ့်ဘက်က မှားနေတာမို့ အစမ်းသပ်ခံကာလမှာ
ပြဿနာလည်း မဖြစ်ချင်တာမို့ အောင့်အည်း ကာ သည်းခံလိုက်ရသည်။

ရွှေစင်ကြယ် ဆိုတာက တစ်ရုံးလုံးရဲ့ အချစ်တော်လေ။ ဒါပေမဲ့
ရွှေစင်ကြယ် ဆိုတဲ့ တစ် ယောက်ဟာ သိပ်ကိုလှည့်တာ၊
စကားတတ်တာတွေကိုတော့ ရက်အနည်းငယ်အတွင်းမှာပဲ သိပ် နေပါပြီ။

မိန်းကလေးချင်းမို့လို့ အကြောသိပါသည်။ ပြီးတော့ ကိုယ့်ထက်လှသော
ကိုယ်ထက်လည်း ဝတ်နိုင်စားနိုင်တာရော အားကျခြင်းတစ်ဖက်၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်
သိမ်ငယ်ခြင်းတစ်ဖက်နဲ့ ရွှေစင် ကြယ် အပေါ် မနာလိုလည်း ဖြစ်မိပါသည်။

ရွှေစင်ကြယ်ကလည်း အကြောမခံ၊ အတင်မခံဘဲ မသိမသာလေး
ဖိနှိပ်တတ်ပါသည်။ ကု ငွေရှင်မှာ နဂိုတည်းက ကြွားတတ်သူမို့ တစ်ခါတလေ
ခံရတာ ကို အောင့်သက်သက်နဲ့ပေါ့လေ။ သူတို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ မသိမသာလေး
ဖုထစ်လာသည်။

ဒါပေမဲ့ မသိမသာလေးပါ။ အပေါ်ယံတော့ ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်ပဲ
စိတ်ထဲမှာသာ မသိမသာ ကျိတ် ပြိုင်နေကြတာ။ ပြိုင်တယ်သာ ပြောတာပါလေ။

ကုငွေရှင် အနေအထားက ပြိုင်ဖို့တောင် အင်အား မရှိပါဘူး။ သူမထက်
အဆများစွာသာ တဲ့ ရွှေစင်ကြယ်ကို သူမ ပြိုင်နိုင်စွမ်းမရှိသလို သူမဟာ
ရွှေစင်ကြယ်ရဲ့ ပြိုင်ဘက်ဖြစ်ဖို့တောင် အ ဆင့်မမီပါဘူး။

ဒါကို ရွှေစင်ကြယ်ကလည်း
ကောင်းကောင်းသဘောပေါက်ထားပါသည်။

ကုငွေရှင်လောက်တော့ ခေါင်းထဲတောင် မထည့်ပါ။

မိန်းကလေးတွေကိုသာ နှိပ်ကွပ်တာ။ ယောက်ျားလေးတွေကိုတော့
ချိုချိုနဲ့နဲ့လေး ခိုင်း တတ်သည်။ အဲဒါမျိုးဆို ကိုကိုတွေကလည်း
အသက်ပင်ပေးရပေးရလေ။

“ ချစ်ဦးကိုရေ .. ချစ်ဦးကိုလေး ... မရွှေစင်ကို ဒီစာရင်းလေး
လုပ်ပေးမလား ”

စသဖြင့် ချစ်ဦးကိုတောင် ငယ်မူပြန်ချင်သွားစေမယ့် အခေါ်အဝေါ်တွေနဲ့
သိမ်းသွမ်းပစ် တတ်သူပါ။

“ ဒီတစ်ပတ် ရွှေစင် မင်္ဂလာဆောင်လေး ပန်းသွားကြဲပေးစရာရှိလို့
စနေနေ့ ခွင့်ယူမယ် နော် ”

မဖြစ်မနေ အကြောင်းအရာတွေပြပြီး မကြာခဏ ခွင့်ယူတတ်သည်။

သူမပြတဲ့ အကြောင်း တွေ တကယ်ရှိ၊မရှိတော့ သူမကိုယ်တိုင်ပဲ သိမှာပါလေ။

ပင်ပန်းရမယ့် အလုပ်ဆို မသိမသာ ရှောင်လွှဲတတ်ကာ
ပနာယူရမယ့်နေရာ ဆိုရင်တော့ ရှေ့ဆုံးကမို့ ရွှေစင်ကြယ်က နေရာရပါသည်။

မန်နေဂျာတွေကလည်း ယောက်ျားကြီးတွေဆိုတော့ ရွှေစင်ကြယ်
ချိုချိုလေး ပြောလိုက်ရင် အော်တိုခေါင်းညိတ်ပြီးသား။

သူဌေးကိုယ်တိုင် သဘောကျနေမှန်းသိတော့ ဘယ်သူကများ
ရွှေစင်ကြယ်ကို ထိရဲဦးမှာ လဲ။

ချစ်ဦးကိုတောင် ရွှေစင်ကြယ်ကို ကျိတ်ပြီးသဘောကျနေသည်။ ချစ်တာ
မချစ်တာတော့ မ သေချာပေမယ့် ကြိုက်နေတာတော့ သေချာသည်။ သူမပုံစံ
ယောက်ျားတွေ ကြိုက်ချင်စရာကိုး။

ချစ်ဦးကိုက မရွှေစင် စာရင်းတွေကို ဝိုင်းလုပ်ပေးသည်။

မရွှေစင်က တစ်ရာတန်ကော်ဖီမစ်ထုပ်လေး ပေးသည်။

မရွှေစင်ပေးတဲ့ ကော်ဖီထုပ်တွေကို ဘယ်တော့မှ မသောက်ဘဲ
သိမ်းထားမိသည်။

ချစ်ဦးကိုနှင့် ကုဋေရှင်တို့က ရာထူးတူ အလုပ်တူတူ လုပ်ရပေမယ့်
ကုဋေရှင်ကိုဆို ဘယ် တော့မှ မကူညီ။

ခုလည်း သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ မရွှေစင် ဗိုလ်ချုပ်ဈေးကို

ပစ္စည်းလာဝယ်သည်။ ရုံးကိုလာ မယ့် နိုင်ငံခြားသား ဧည့်သည်တွေကို လက်ဆောင်ပေးဖို့ မြန်မာမှုပစ္စည်းတွေ လာဝယ်ခိုင်းလို့ပါ။

ချစ်ဦးကိုက မရွှေစင်ရဲ့ ဖိုင်ကိုသာမက အကဲပိုပြီး မရွှေစင် အိတ်ကိုပါ ကိုင်ပေးသည်။ ကု ငွေရှင်မှာ အောင့်သက်သက်။

သူတို့နှစ်ယောက် စည်းလုံးနေလေ သူမက ဘေးရောက်နေလေပဲ။

သူမတို့ ကျောက်စီပန်းချီကားတွေ ကြည့်နေတုန်း။

“ ဟဲ့ ... မသိန်းရှင်မို့လား ”

ဗြုန်းခနဲ လာနှုတ်တဲ့ အသိတစ်ယောက်။

“ မသိန်းရှင်ရယ် ... နင်တို့ မိသားစု ငါတို့ရပ်ကွက်ထဲက ပြောင်းသွားပြီးကတည်းက ခြေ ရာဖျောက်သွားလိုက်တာ။ နင့်အဖေရော လွတ်ပြီလား။ နင့်အမေရော နေကောင်းရဲ့လား။ နင့် မောင်လေးတွေရော။ နင်ကတော့ ပိုတောင်လှလာသေးတယ်။ ဒါနဲ့ အခု ဗိုလ်ချုပ်ဈေးကို ဘာလာ ဝယ်တာလဲ ”

မေးလိုက်တဲ့ မေးခွန်းတွေက အဆက်မပြတ်ပါ။ စေတနာနဲ့ မေးတာလား။ စိတ်ထဲမပါဘဲ မေးချင်ရာတွေ လျှောက်မေးတာလား။ မေးသလိုလိုနဲ့ ဖဲ့နေတာလား။

“ ဟဲ့ ... ငါမေးတာတွေ ဖြေဦးလေ။ နင်အဖေ ထောင်ကျသွားတော့ နင်တို့မိသားစုလည်း ဒုက္ခရောက်မှာပေါ့ ”

“ ရှင် လူမှားနေပြီ။ ကျွန်မ မသိန်းရှင် မဟုတ်ဘူး ”

“ အမယ်လေး ... လုပ်မနေပါနဲ့ဟယ်။ မတွေ့တာ တစ်နှစ်လောက်ပဲ ရှိသေးတယ်။ နင့်ကို ငါ မမှတ်မိစရာအကြောင်း မရှိပါဘူး ”

သူမ ထိုနေရာက ထွက်လာလိုက်တော့သည်။

“ မသိန်းရှင် ... ဟဲ့ ... မသိန်းရှင်။ အမယ်လေး ... ကောင်မက အပါးဝလို့။ ဒါပေါ့ မသိန်း ရှင်ပဲ တခြားသူမှ မဟုတ်တာ။ သူလိုကြွားစိန်က သူ့ဘဝကျဆုံးခန်းကို လူသိမှာ ကြောက်မှာပေါ့ ”

“ ဟင်း ”

ချစ်ဦးကို သက်ပြင်း မသိမသာ ချလိုက်သည်။ ရွှေစင်ကြယ် ပခုံးတစ်ချက်တွန့်ကာ မသိန်း ရှင် ထွက်သွားရာဘက် လိုက်သွားသည်။

“ ကုဋေရှင်ကို လူမှားနေတာထင်တယ်၊ အေးလေ ... လောကမှာ လူတူမရှား၊ နာမည်တူ မရှားဘဲလေ ”

သူမ ဘာမှပြန်မပြော။ ရွှေစင်ကြယ်လည်း ဆက်မပြောတော့။

ရုံးပြန်ရောက်တော့ ရွှေစင်ကြယ်က ...

“ ချစ်ဦးကိုရေ ... တို့တော့ သူ့အကြောင်း စုံစမ်းဖို့လိုပြီ။ ဟိုအမျိုးသမီး ပြောသွားတာ သူ့ အဖေက ထောင်ကျတယ်ဆိုလား။ တော်ကြာ တို့ရုံးကို ထိခိုက်မယ်၊ သူ့အကြောင်း စုံစမ်းပါ။ အ စမ်းခန့်ကာလဆိုတော့ ဖြုတ်သင့်ရင် ဖြုတ်ရမယ်လေ။ သူ့အကြောင်း စုံစမ်းပေးတော့ မင်းအတွက် လည်း အမှတ်ရ။ မရွှေစင်အတွက်လည်း ကောင်းတာပေါ့ ”

ချစ်ဦးကို သဘောမကျ ဖြစ်သွား၏ ။ သူများ အားနည်းချက်ကို အသုံးပြုပြီး တိုးတက်ချင်သူ ပါလား။

“ စုံစမ်းလိုက်နော် ”

“ ဟုတ်ကဲ့ ”

“ နေရာဆိုတာ ယူတတ်ရတယ် ချစ်ဦးကိုလေးရဲ့။ အခွင့်အရေးတွေ့ရင်လည်း အမိအရ ဆုပ်ကိုင်တတ်ရတယ်။ အဲဒါမှ ကိုယ့်ဘဝတိုးတက်မှာပေါ့ ”

“ သူ့နေရာမှာ ကိုယ်သာဆိုရင်ရော မရွှေစင်။ ကိုယ်ချင်းစာတရား
မထားတော့ဘူးလား ”

“ ကိုယ်ချင်းစာနေရင် ကိုယ့်ကို ပြန်နင်းသွားလိမ့်မယ်။ ဒီခေတ်မှာ
ဘယ်သူ့မှာမှ မေတ္တာ တွေ မုဒိတာတွေ မရှိတော့ဘူး။ လျင်သူစားတမ်းခေတ်မှာ
ကိုယ်ချင်းစာနေရင် ကိုယ်ပဲခံရမှာ ”

သူ့ကိုယ်တိုင် အစမ်းခန့် ဝန်ထမ်းမို့ သူမကို ဘာမှ ပြန်မပြောတော့ပါ။

ဒါပေမဲ့ ...

သူမ စိတ်ဓာတ်ကိုတော့ သိပ်မကြိုက်ချင်တော့ပါ။

ချစ်ဦးကိုကို မရွှေစင် ရုံးဖိုင်ထဲက ရထားတဲ့ ကုဋေရှင်လိပ်စာကို
ပေးသည်။

သူမ ရုံးဆင်းတော့ သူ လိုက်သွားသည်။ သူမက ပေးထားတဲ့လိပ်စာကို
ပြန်တာမဟုတ်။ တ ခြားအိမ်တစ်အိမ်ကို ပြန်တာ။

ထိုအိမ်ထဲ မသိမသာ ချောင်းကြည့်တော့ ကလေးနှစ်ယောက်ကို
စာသင်နေတာ တွေ့ရ သည်။

တစ်နာရီလောက်ကြာတော့ ထိုအိမ်ထဲက ပြန်ထွက်လာကာ သူမ
အိမ်ကိုပြန်သည်။ သူမ အိမ်မှာလည်း ကလေးလေးငါးယောက်ကို စာသင်တာ
တွေ့ရသည်။ သူလည်း သူမတို့ အိမ်ရဲ့ မျက်စောင်းထိုးက

ဝတ်သားတုတ်ထိုးဆိုင်လေးမှာထိုင်ရင်း သူမအကြောင်း စပ်စုတော့ သိသင့်သလောက်တော့ သိလိုက်ရသည်။

သူမက အမေနဲ့ မောင်လေးနှစ်ယောက်ကို ရှာကျွေးနေရတာ တဲ့။ တစ်နေ့ကုန်ရုံးမှာလုပ်ပြီး ညနေပြန်လာရင် ကလေးတွေကို စာပြပေးတယ်တဲ့။ ပြီးရင် အကျွေးတွေ ကြယ်သီးတပ်၊ ချိတ်တပ် လက်ချုပ်လိုက်၊ စီးကွင့်ထိုး စသဖြင့်လည်း အပိုဝင်ငွေ ရှာသတဲ့။

သူမဖခင်က ခရီးသွားနေသတဲ့။

ဒါဆို သူမက မသိန်းရှင်ဆိုတာ သေချာသလောက်ပေါ့။

အခုနေတဲ့ ရပ်ကွက်ကို ပြောင်းလာတာ မကြာသေးဘူးတဲ့။ သူမတို့က အိမ်ငှားနေသတဲ့။

သူမအဖေ အကြောင်းကတော့ ခရီးသွားနေတယ် ဆိုတာလောက်ပဲ သိထားကြသည်။

သူမဖခင် ထောင်ကျ၊မကျဆိုတာကတော့ သေချာ မသိရပါ။

ဒါပေမဲ့ သိရသလောက်တောင် သူမဘဝက သနားဖို့ ကောင်းနေပြီမို့ သူသိသမျှတွေ မရွှေ့ စင်ကြယ်ကို ပြန်မပြောတော့ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ရသည်။

သူ အမှတ်မရရင် နေပါစေ၊ သူမကိုတော့ မထိခိုက်စေချင်ပါ။ သူမကို မှီခိုပြီး ရပ်တည်နေရ တဲ့ သူမမိသားစုက ရှိသေး၏ ။

သူတောင် အမေ့ကို မျက်လုံးစစ်ပေးချင်လို့ အလုပ်ကို အသည်းအသန် လိုက်ရှာခဲ့တာ။ သူ မ ခမျာလည်း ငွေကြေး အပူကြီးရှာမယ်ထင်ရဲ့။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ သူကတော့ ကိုယ်ချင်းစာတယ်။

